

Til Oplysning herom har Ordføreren (Bajer) uddraget Følgende af fremmede Lovgivelser om Indfødsrets Meddelelse:

I Sverige kræves — dog med visse Undtagelser (se Lov af 27de Februar 1858) — at Udlændingen har boet 3 Aar i Riget, men tillige, at han er i Stand til at forsyne sig selv.

I Norge anses den Udlænding, der har opholdt sig 5 Aar i Landet, som norsk Borger med politiske Rettigheder, naar hans Ophold „i Gjerning“ bærer „utvetydigt Vidnesbyrd om, at han har gjort Norge til sit andet Fædreland“ — ja, han synes endog, uden at have faaet Indfødsret, at nyde politisk Valgret. (Mehoung: Norges offentlige Ret II., 1, S. 90 fg.).

I Belgien (Lov af 6te August 1881) er man strengere. Der kræves 5—15 Aars Ophold efter Omstændighederne.

I Østerrig erhverves Statsborgerret ved 10 Aars fast Bopæl (Sveistrup: Forfatningslove II., 17).

I hele Schweiz kunne derimod 2 Aar være tilstrækkelige for at opnaa Indfødsret (Sveistrup: Forfatningslove II., 309). Det Samme er som oftest Tilfældet ogsaa i de enkelte Kantoner (se t. Ex. den af 36 Artiller bestaaende gjældende Lov af 21de Oktober 1885 for Genève, der senere er ændret lidt 1888).

I Nordamerikas Forenede Stater kræves til Indfødsret bl. A., at Udlændingen har boet mindst 5 Aar i Staterne (Sveistrup IV., 13—14).

I Mexico kan Indfødsret opnaaes allerede efter 2 Aars Ophold (jfr. Annuaire de législation étrangère 1888 Side 924—925), men Vedkommende maa godtgjøre at være i Stand til at forsyne sig selv.

I Brasilien synes 3 Aars Ophold at kræves, dog flere Aar for at blive valgbar til Rigsdagen (Lov af 9de Januar 1881).

I Costa-Rica fik man den 20de December 1886 en — som det synes — meget omhyggelig udarbejdet Lov (19 Artiller), ifølge hvilken der kun kræves 1 Aars Ophold,

men Bevis for at kunne ernære sig selv (se ovennævnte Annuaire 1887 Side 869—873).

Med Undtagelse af Belgien og tilbørlig Østerrig findes der næppe nogen Stat, der kræver et saa langt Ophold som vort Landsting. Derimod er det ingenlunde ualmindeligt, at Ansøgeren skal godtgjøre, at han selv kan forsyne sig.

Udvalget kan være enigt med Landstingsudvalget, forsaavidt som det maa ønskes, at Indfødsret i Almindelighed ikke meddeles Nogen, om hvem det anses sandsynligt, at han i en nær Fremtid vil falde det offentlige Fattigvæsen til Byrde.

Det er naturligt, at Dnsket om stærkede Regler især kan opstaa ved Sundet, hvor mange ubemidlede Svenske søge Arbejde, og tidt ikke finde tilstrækkelig Fortjeneste, i saa Fald forarmes mer og mer, og kunne tilbageendes til Sverige, naar de ikke i de sidste 12 Aar efter deres fyldte 21de Aar have haft Hjemsted paa fri Jod i Danmark (se Overenskomst af 18de August 1888.)

Et haade human og internationalt Hensyn synes imidlertid at maatte føre til en nærmere Overveielse af, om der ikke fandtes nogen Mulighed for at stille andre nordiske Fattige mer lige med danske uden at stærpe Reglerne for Indfødsrets Meddelelse. Det fortjener saaledes Overveielse — muligvis i en fællesnordisk Kommission — om man ikke, tilbørlig i det mindste, kunde virkeliggjøre N. F. S. Grundtvigs den 11te Mai 1849 i den grundlovgivende Rigsforsamling stillede Forslag, at Svenske og Nordmænd skulde — ligesom Islændere og Færingere — „agtes for Indfødsret, naar de have fast Ophold i Riget“ (Spalte 3287, jfr. Sp. 3410). I saa Fald maatte der imellem de tre Riger sluttes Overenskomst om nogle fælles Regler for Hjemvendelse af Fattige.

Men ogsaa i andre Henseender maa ovennævnte Forslag anbefales til nærmere Overveielse. Det har saaledes ofte været følt som et Savn, at Bidskabsmænd fra det ene Rige ikke kunde knyttes fastere til